

gen, havde denne fortsat mulighed for at anke sagen til Landsskatteretten. Efter regeringsskiftet i 1993 har skiftende socialdemokratiske skatteministre ændret denne praksis, så skattemyndighederne igen kan jage borgeren hele vejen op i Landsskatteretten.

I betragtning af denne praksis med omvendt bevisbyrde og en kraftig opprioritering af skattemyndighedernes jagt på borgerne er det ekstra betænkeligt, at skattemyndighederne anvender anonyme kilder i deres arbejde med sager mod befolkningen.

Der er ikke tale om et retssamfund med retssikkerhed for borgerne, hvis myndighederne kan anvende anonyme kilder til at rejse sager mod disse, som derefter er at betragte som skyldige, medmindre de kan bevise deres uskyld. Hvis samme praksis blev overført til straffelovsområdet, ville de selvsamme politikere, som støtter praksis på skatteområdet, rejse et protestbrøl mod en sådan mangel på retssikkerhed for borgeren. Det svarer til, at politiet kan bruge anonyme tips til at rejse tiltale mod en borger for en straffelovsovertrædelse, hvorefter borgeren må bevise sin uskyld! Det går selvfølgelig ikke i et retssamfund med demokrati som grundsten. Derfor må anvendelsen af anonyme oplysninger i skattemyndighedernes arbejde også bringes til ophør.

Den voksende tendens til anvendelse af anonyme oplysninger svækker i princip og i praksis den enkelte borgers privatliv og retssikkerhed. Myndighederne får således lovgivningen på sin side til at anvende omvendt bevisførelse, og borgerne skal endda for egen regning bevise deres uskyld. Samme myndighed må anvende anonyme tips til at anklage borgerne. Det tenderer imod justitsmord og er med til at tilskynde befolkningen til at lægge forhindringer for medborgere og konkurrerende virksomheder, når der i virkeligheden er tale om dyneløfteri, sociale forskelle, misundelse og hævn. Om en del af henvendelserne siger T. Gribsholt, inspektør i Told og Skat i Århus, »De ligner nærmest forsøg på chikane«, jf. Århus Stiftstidende 9. december 1995.

»Om stikkeri kan man sige meget ondt – men næppe nok«, siger Gunner Visby Mogensen, lektor og forskningschef, jf. Jyllands-Posten 26. december 1995, og fortsætter med at advare: »Det er forargeligt og farligt, når skattevæsenet går ind på den private løsnings princip frem for den solidariske. Det er privat at stikke naboen. I stedet må incitamenterne for sort arbejde fjernes . . .«.

Den tiltagende tendens til anvendelse af anonyme oplysninger kan betegnes som en opløsningstendens, der viser, at danskernes medmenneskelige netværk er gået itu. Man har ikke længere noget at miste ved at melde naboen og dette med myndighedernes tilskyn-

delse. Det er vigtigt, at et samfund har områder, der holdes fri for øvrighedens indblanding.

Et forbud mod brug af anonyme oplysninger er ikke ensbetydende med, at borgere, som mener at have oplysninger af relevans for skattemyndighederne, ikke kan videregive disse til skattemyndighederne. Forbud mod anonymitet må antages at bevirke, at der oftest kun videregives oplysninger i det tilfælde, hvor oplysningerne er af reel betydning for lignings- og kontrolarbejdet.

Endelig peger en almindelig modvilje mod offentlige myndigheders anvendelse af anonyme kilder – og den dermed indirekte tilskyndelse for befolkningen – hen imod at bringe en nuværende ordning på skatteområdet til ophør.

Forslagsstillerne opfordrer regeringen til at bringe disse forhold til ophør og frem for at symptombehandle hellere fjerne incitamenterne for sort arbejde og socialt bedrageri. Det drejer sig her om de høje skatter, viser en rapport fra Udvalget om Personbeskatning 1992.

Danske undersøgelser, jf. »Forskning i den sorte sektor i Danmark 1980-92«, ved lektor og forskningschef Gunner Viby Mogensen, viser entydigt, at befolkningen peger på det høje skattetryk – med vægt lagt på personskatterne – som hovedårsag til vækst i de sorte aktiviteters omfang. På både efterspørgsels- og udbudssiden af de sorte markeder angives, at sparet personskat og/eller moms m.v. giver et sort prisniveau langt under det registrerede markeds priser – på de dominerende delmarkeder for boligreparationer og serviceydelser typisk 40-60 pct. lavere.

Folketingets flertal og by- og amtsråd vedtager, hvor høje de danske skatter og afgifter skal være. Befolkningen har derfor kun indirekte indflydelse på størrelsen af skatterne. Argumentet om, at borgerne blot kan vælge andre politikere ved næstfølgende valg, er selvfølgelig korrekt, men ikke særlig operationelt. Borgernes reaktion på politikernes forhøjelser af skatter og afgifter er dels afmagt over for det politiske system, dels yderligere gødning til den »have«, hvor ideer gror til nye måder at undgå de høje skatter og afgifter på.

I en række lande har man indhentet erfaringer med, hvad der sker, når skatter eller afgifter overstiger det niveau, befolkningen anser som værende acceptabelt. I USA, hvor der er fri bevægelighed mellem delstaterne, har man erfaret, at såfremt de enkelte states sales tax (moms i detalledet) overstiger 10 pct., begynder befolkningen at spekulere i arrangementer på tværs af delstatsgrænserne. Hvis derimod skatten holdes på 6-8 pct., betaler befolkningen uden at tænke på muligheder for at unddrage sig skatten. I